

nenamítala. V daném případě obsahoval výměr st-lce doručený rozhodnutí v obojím směru, aniž je z něho patrné, že snad příspěvková sazba byla stanovena již dříve výměrem jiným, a také žal. úřad neopřel výrok svůj o nepřipustnosti odporu o pravoplatnosti nějakého dřívějšího výměru správního výboru.

Z okolností, že ve správním výboru fondu zasedají také zástupci podnikatelů a zástupce dozorčího úřadu a že usnesení o sazbě podléhá schválení báň. hejtmanství, nemůže proti připustnosti odporu do výše sazby býti nic dovozováno, vždyť obdobné složení mají a obdobnému dozoru podrobeny jsou i správní orgány všech ostatních sociálně-pojistných pokladen a přece podrobil zákonodárce jejich usnesení instančnímu přezkoumání buďsi úřadů správních buďsi rozhodčích soudů.

Lichou jest konečně námitka, že st-lka nemohla býti ve svých právech poškozena, poněvadž prý koncem každého roku provede se zúčtování a případný přeplatek se jí uhradí prepisem na příští období. Každý podnikatel má zajisté právní nárok na to, aby ani provisorně nebyla mu ukládána větší povinnost, než jakou mu zákon předpisuje.

Tím jsou vyvráceny všechny vývody, jimiž žal. úřad i zúčastněný fond pokoušely se odůvodniti správnost právního názoru, na němž založeno nař. rozhodnutí.

Na konec jest poznamenati, že předpis, jenž by správnímu orgánu pokladny. přiznával právo zasahovati zcela neomezeně tak dalekosáhlým způsobem do práv jednotlivců a odkazoval tyto na pouhý úřední dozor, na jehož výkon jim nižádný právní nárok nepřisluší, byl by zcela ojedinělým, a v přímém rozporu s duchem celého zákonodárství a musil by tedy býti zcela jasně a nepochybně normován.

Z těchto důvodů bylo náhled žal. úřadu uznati za mylný, a bylo proto nař. rozhodnutí na tomto mylném právním náhledu založené zrušiti dle § 7 zák. o ss.

Č. 4259.

Státní občanství. — Vojenské věci: Na kladné vyřízení žádosti za přiznání čsl. státního občanství podle § 9 úst. zák. č. 236/1920 není právního nároku ani tehdy, byla-li žadateli vydána legitimace jako příslušníku čsl. branné moci.

(Nález ze dne 22. prosince 1924 č. 22.840.)

Věc: Mořic F. v B. proti ministerstvu vnitra o státní občanství.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Nař. rozhodnutím z 11. července 1923 zamítl žal. úřad žádost st-lovu o přiznání čsl. státního občanství podle § 9 úst. zák. z 9. dubna 1920 č. 236 Sb.

Stížnost do tohoto rozhodnutí podanou neshledal nss důvodnou — — —, neboť podle ustálené judikatury nss-u — viz na př. nál. Boh. 1714 adm. — není na přiznání čsl. státního občanství ve smyslu uvedeného zákonného ustanovení vůbec právního nároku a nelze následkem toho shledati nezákonnost v zamítnutí žádosti za přiznání státního občanství. — — —

Poněvadž konečně podle 2. odst. § 2 branného zák. z 19. března 1920 č. 193 Sb. kromě státních občanů Čsl. republiky podléhají branné povinnosti též osoby trvale bydlící v republice Čsl., nemohou-li prokázati jiné státní příslušnosti, a poněvadž konání branné povinnosti v čsl. vojsku je pro přiznání státního občanství ve smyslu § 9 uved. úst. zák. nerozhodné, není důvodná ani výtka stížnosti, spatřující nezákonnost nař. rozhodnutí v tom, že žal. úřad nepřihlížel k okolnosti, že st-l byla vydána legitimace jako příslušniku čsl. branné moci.

Jest tedy stížnost ve všech směrech neodůvodněna, pročež ji slušelo zamítnouti.

Č. 4260.

Státní zaměstanci. — Vojenské věci: I. Na kterých předpisech se zakládá příslušnost úřadů správních k rozhodování o pohledávkách ze služebního poměru státních zaměstnanců? — II. O povinnosti vojenského gázisty ve výslužbě k vrácení přebraných požitků.

(Nález ze dne 23. prosince 1924 č. 1916.)

V ě c: Dr. Josef H. v P. proti ministerstvu národní obrany o vrácení požitků zaopatřovacích.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: St-l sloužil v býv. armádě rak. uh. od roku 1915; r. 1916 byla mu následkem zranění granátem amputována noha, načež po superarbitraci provedené dne 1. února 1918 sloužil jako záložní poručík ve výslužbě u divisijního soudu v Praze a to až do konce roku 1921, byv r. 1919 k své přihlášce převzat od čsl. armády a dne 1. srpna 1919 jmenován justičním nadporučíkem.

Zaopatřovací požitky, vyměřené mu výn. mno ze 13. června 1919 byly zastaveny rozhodnutím ze 4. srpna 1922, jímž byl st-l dnem 1. ledna 1922 přeložen opět do výslužby a přiznány mu zaopatřovací požitky podle zákona ze 17. února 1922 č. 76 Sb.

Vyzván k prohlášení o svých skutečných příjmech, udal st-l prohlášením z 18. listopadu 1922, došlým k mno dne 12. prosince 1922, že měl roku 1922 ze samostatného zaměstnání příjem 15.000 a z majetku manželky a dcery 3600 K.

Nař. rozhodnutím vydaným zem. vojenskému velitelství a voj. pensijní likvidatuře v Praze zrušilo mno svůj výnos ze 4. srpna 1922 týkající se zaopatřovacích požitků st-lových z důvodu, že st-l nemá po rozumu § 24 zák. č. 76/1922 nároku na tyto požitky vyjímaje přídavek za zranění ročních 800 K, a nařídilo, aby st-l byl o tomto rozhodnutí zpraven a aby zaopatřovací požitky po 1. lednu 1923 vyplacené byly od něho vymáhány.

Uvažuje o stížnosti — — — nemohl nss souhlasiti s názorem stížnosti, že nař. výrok o vrácení požitků již vyplacených jest posuzovati pouze podle předpisů o. z. o. o condictio indebiti (§ 1431 sq) a že condictio indebiti jest vždy nárokem soukromoprávním, i když její skutkový podklad byl veřejnoprávní.